

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu konanom 5. októbra 1995 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], vo veci porušenia jeho základného práva rozhodnutím Ministerstva obrany Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") dostal 25. augusta 1995 podanie [REDAKOVANÉ] označené ako "sťažnosť proti rozhodnutiu Ministerstva obrany SR (MO-SR)". Sťažovateľ svoje podanie doplnil ďalším listom doručeným ústavnému súdu 4. septembra 1995. Z podania a jeho príloh vyplýva, že sťažovateľ bol 27. septembra 1955 prepustený z činnnej vojenskej služby s okamžitým zrušením pracovného pomeru, a to zo zdravotných dôvodov.

Sťažovateľ túto skutočnosť viackrát namietal a po nadobudnutí účinnosti zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách požiadal Federálne ministerstvo obrany o vydanie osvedčenia, že jeho pracovný pomer bol ukončený z dôvodov uvedených v 21 citovaného zákona. Náčelník personálnej správy Federálneho ministerstva obrany 4. decembra 1991 (ev. č. 2890/A2) rozhodol, že sťažovateľ nespĺňa podmienky 21 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách, a preto mu osvedčenie podľa 22 nebolo vydané. Sťažovateľ bol súčasne poučený, že podľa 22 ods. 3 citovaného zákona sa môže určenia dôvodu ukončenia pracovného pomeru domáhať na všeobecnom súde, ale túto možnosť nevyužil.

Stážovateľ doručil 28. februára 1994 sťažnosť na Vojenskú kanceláriu prezidenta republiky, ktorá ju odstúpila Ministerstvu obrany Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo obrany"), sekcia sociálnych služieb so žiadosťou o prešetrovanie uvedeného rozhodnutia Federálneho ministerstva obrany zo 4. decembra 1991.

Ministerstvo obrany, sekcia sociálnych služieb sťažovateľovi 12. mája 1994 (č. j. 4016/49) odpovedala, že po preštudovaní dostupných materiálov "vo Vašich personálnych materiáloch nie je možné nájsť dôvody pre Vašu mimosúdnu rehabilitáciu".

Stážovateľ sa obrátil 21. septembra 1994 na ministra obrany Slovenskej republiky so žiadosťou o "preskúmanie rozhodnutia Ministra obrany - sekcie sociálnych a humanitných vecí o mojom vylúčení z mimosúdnej rehabilitácie mimo odvolacieho konania podľa 65 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní".

Kancelária ministra obrany Slovenskej republiky sťažovateľovi 17. októbra 1994 odpovedala (č. 7969-Pr), že "na základe Vášho vyžiadania zo dňa 21. septembra 1994, v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, bolo preskúmané rozhodnutie náčelníka personálnej správy Federálneho ministerstva obrany ev. č. 2890/A2 zo dňa 4. decembra 1991 nevydať Vám osvedčenie podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách" so záverom, že "zhodnotením uvedených zistení prijímame záver: preskúmaním dostupných faktografických materiálov neboli zistené dôvody pre zmenu rozhodnutia neuznať Vás účastným mimosúdnej rehabilitácie podľa zákona číslo 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. Na Vaše ďalšie podnety v tejto veci nebude Ministerstvo obrany SR podľa vládnej vyhlášky 150/1958 reagovať".

Stážovateľ [REDAKOVANÉ] označil uvedené stanovisko ministerstva obrany za "rozhodnutie" a žiada ústavný súd rozhodnúť vo svojej veci v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "ústava").

Ústavný súd je podľa čl. 127 ústavy oprávnený konať o ústavných sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva alebo slobody občanov, ak o ochrane týchto práv

nerozhoduje iný súd. Podrobnejšie podmienky konania o ústavnej sťažnosti upravuje zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v 49 až 58.

Keďže jednou zo zákonom predpísaných náležitostí konania o ústavnej sťažnosti je okrem iného aj právoplatné rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, ústavný súd preskúmal, či stanovisko ústredného orgánu štátnej správy vydané na základe podnetu sťažovateľa na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania (65 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní) možno považovať za také právoplatné rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, ktorým je ústavný súd oprávnený sa zaoberať v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

Ako vyplýva z podania sťažovateľa doručeného ministrovi obrany Slovenskej republiky, podnet na preskúmanie rozhodnutia v mimoodvolacom konaní pred správnym orgánom nie je návrhom na začatie správneho konania podľa 18 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

Podnety na preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov v mimoodvolacom konaní preto ani nepodliehajú režimu zákona o správnom konaní, ale režimu ustanovenému na vybavovanie sťažností, oznámení a podnetov pracujúcich podľa vládnej vyhlášky č. 150/1958 Úradného vestníka. Ak správny orgán nehodlá podnetu vyhovieť, vybaví ho neformálnym oznámením, a nie formou rozhodnutia v správnom konaní. Neformálne vybavenie podnetu tiež nespĺňa ani vecné a ani formálne náležitosti rozhodnutia správneho orgánu o práve alebo povinnosti fyzickej osoby.

Stanovisko ministerstva obrany zo 17. októbra 1994, ktorým nevyhovelo podnetu sťažovateľa na preskúmanie rozhodnutia Federálneho ministerstva obrany zo 4. decembra 1991 v mimoodvolacom konaní, nemožno preto považovať za právoplatné rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, ktorým je ústavný súd oprávnený sa zaoberať v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

Z uvedeného dôvodu sťažovateľ nespĺnil zákonom predpísanú náležitosť konania o ústavnej sťažnosti, pretože neoznačil také právoplatné rozhodnutie ústredného

orgánu štátnej správy, o ktorom je ústavný súd oprávnený konať a tento nedostatok nie je možné odstrániť ani výzvou ústavného súdu.

Ústavný súd preto sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmietol ako zjavne neopodstatnenú pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať
opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 1995

Za správnosť vyhotovenia: JUDr. Viera M r á z o v á
[REDAKOVANÉ] predsedníčka senátu